

ușa de intrare din fundal), devine aici un mecanism comic cu numeroasele uși batante pe toate laturile, care creează efecte comice felurite. Este cel mai interesant spectacol al acestui veșnic tânăr Vlad Massaci care cere imperios bătrânilor să plece ca să încapă generația nouă. Aceasta este ideea desprinsă de tânărul regizor din *Avarul* de Molière, al lui Juncu, oferind exemplul concret al lui Radu Beligan. În locul marelui actor, citat în spectacol, aș apela la justiție, iar profesoara de regie a lui Massaci, Cătălina Buzoianu, s-ar putea supăra atât de tare încât să se retragă imediat din viața teatrală. Nu suntem, necondiționat, admiratori ai tinereții, ci mai curând a longevității creatoare de tip Beligan. De altfel, cei ce improvizează pe tema tinereții (care nu este neapărat un criteriu de valoare) sunt tocmai cei pe cale să o părăsească, iar Vlad Massaci bate binișor spre patruzeci. Colaborarea cu Cristian Juncu trebuie să fi fost complexă, pentru că rezultatele sunt grăitoare. Spectacolul te introduce într-o atmosferă conspirativă. E miezul nopții, toată lumea se preface că doarme, de fapt se urmăresc unii pe alții sforăind în picioare „pentru atmosferă”. Acest du-te vino se explică prin interesul pe care îl reprezintă geanta cu bani a Tatălui îndrăgostit (fostul Harpagon în interpretarea substanțială, succulentă a lui Ion Chelaru) care caută cea mai potrivită ascunzătoare, găsind-o, ca în comedie (sau ca în viață), pe cea mai proastă. Juncu urmărește fără abatere subiectul și deznodământul piesei lui Molière, *Fiul* (Bogdan Cotlet) își va găsi liniștea în iubirea împărtășită a „Prințesei” după ce simulează că prestează intermedieri amoroase pentru tatăl său, iar *Fiica* (Dorina Chiriac), finalizând mărișul cu Consilierul tatălui (Dragoș Huluba, un foarte înzestrat actor de comedie, în genul mimului cu gesturi elocvente și complicități expresive, în maniera lui Dan Puric) care simulează intermedieri amoroase pe lângă stăpânul său. Mai mult, ceea ce ni s-a părut extraordinar și ca idee și ca realizare, Massaci ne oferă și interludii cu piesa jucată ca pe vremea lui Molière, cu peruci, costume de epocă și actori machiați ca niște bibelouri de porțelan sau ca figurinele dintr-un orologiu medieval. Asta pentru ca spectatorul să simtă diferența de vitalitate dintre textul vechi și textul actualizat.

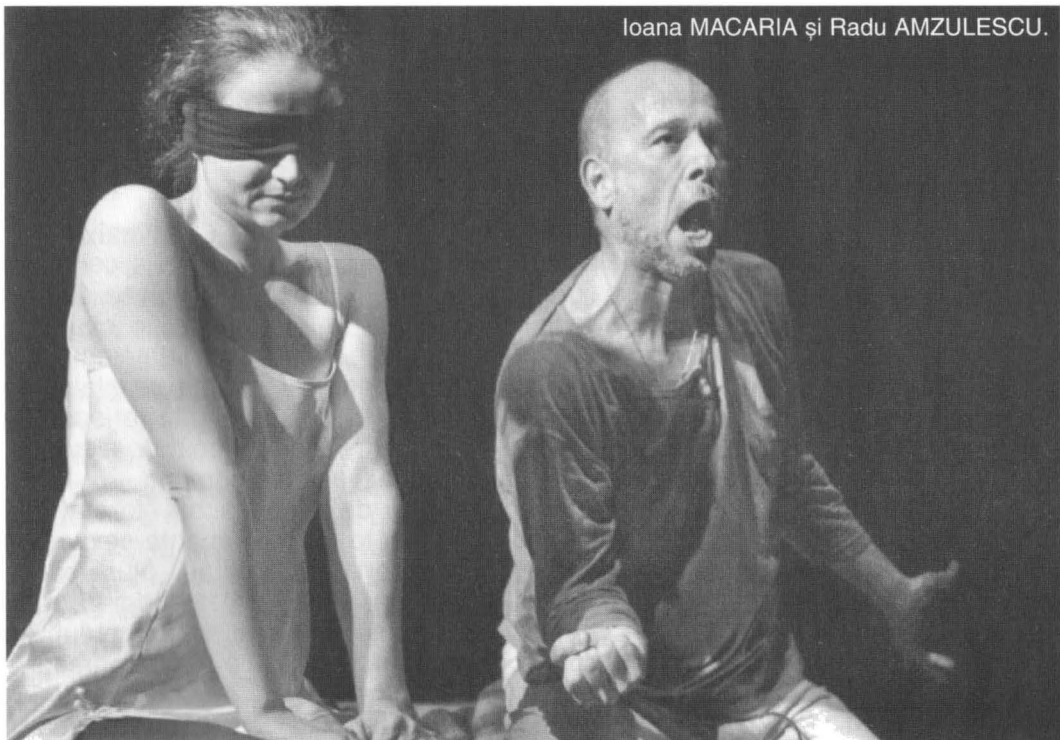
Teatrul de Comedie – *Avarul îndrăgostit* de Cristian Juncu după *Avarul* de Molière, cu fragmente originale în traducerea lui Al. Kirilăscu. Regia: Vlad Massaci. Décor și light design: Andu Dumitrescu. Costume: Anca Răduță. Distribuția: Ion Chelaru (*Tatăl îndrăgostit* de „Prințesa”), Bogdan Cotlet (*Fiul, iubitul Prințesei*), Dorina Chiriac (*Fiica, iubita Consilierului*), Dragoș Huluba (*Consilierul*), Dan Tudor (*Baronul*), Laura Creț (*Prințesa*), Șerban Georgevici (*Che Guevarra, un revoltat*), Aurelian Bărbieru (*Jamaicanu, un bucătar*), Mirela Zeța (*Agneta*) Angel Popescu (*Un actor*), Domnița Iscru (*O actriță*), Ecaterina Țugulea (*Altă actriță*). Data premierei 7 mai 2005.

Nicolae PRELIPCEANU

O nouă viziune a unei povești mai vechi

N-am avut privilegiul de a vedea spectacolul lui Alexandru Hausvater, *Teibele și demonul ei*, dar ecurile îmi spun că a fost unul excepțional, iar pierderea e de partea mea. Aceeași poveste, tot după Isaac Bashevis Singer, rescrisă de Eli Malka și tradusă de Radu Dinulescu, se joacă la Sala *Toma Caragiu* a Teatrului Bulandra, în regia aceluiași Eli Malka, sub titlul *O poveste evreiască*. De fapt, e o poveste în genul celor din *Decameronul* lui Boccaccio sau chiar din *Povestirile din Canterbury* de Chaucer. Atâta doar că, la Boccaccio și la Chaucer, femeia îl înșală pe soț, ascunzându-și amantul sau chemându-l când

Ioana MACARIA și Radu AMZULESCU.

soțul nu e acasă (aceasta e schema, în general), la Singer–Malka, soțul o înșală, de fapt înșelându-se, din prea mult zel, până la urmă, pe sine însuși. După ce, în prima seară, aranjează lucrurile astfel încât Bat Shevam, soția sa, să creadă că Demonul e cel care o posedă, de fapt, fiind chiar el însuși, în continuare, aduce chiar un tânăr așa cum visa femeia, sătulă de vechiul ei soț, și se bucură, într-un fel deloc pervers de farsa pe care i-o înscenează. Și-o înscenează, de fapt. Dacă stai să judeci logic, Iohanan, soțul autoînșelat, ajunge aici din prea multă lectură a Cărilor Sfinte. Interpretii acestei farse fantastice sunt: Ana Ioana Macaria, în rolul Bat Sheva, Radu Amzulescu în Iohanan, soțul ei, Marius Capotă în demonul și, finalmente, într-o apariție foarte expresivă, Teodor Danetti, rabinul. Regia și coloana sonoră îi aparțin lui Eli Malka, a cărui mână se simte pe tot parcursul spectacolului, iar scenografia lui Bernard Michel are și ea un rol important în manevrele care se fac pentru ca reușita farsei să fie deplină. Ana Ioana Macaria și Radu Amzulescu sunt perechea imaginată de regizor, doi pe un alt balansoar decât cel deja clasic, iar efectele sonore trimit multe dintre gesturile lor în ironia cea mai pură. Demonul, în persoana, goală de mai multe ori, a lui Marius Capotă, are un rol mai mult fizic, dar pe care actorul reușește să-l convertească artistic. Spectacolul are pregnanță plastică, pe care actorul dar și sonoră, dincolo de faptul că interpretii se rețin, și nu doar pentru mișcările ample, ci și pentru ceea ce se întâmplă sau bănuiești că se întâmplă în zona mai subtilă, mai puțin vizibilă, în, să zicem, arrière-plan.

Teatrul Bulandra – O poveste evreiască de Elie Malka după Isaac Bashevis-Singer. Traducerea: Radu Dinulescu. Regia și coloana sonoră: Elie Malka. Scenografie: Bernard Michel. Cu: Ana Ioana Macaria, Radu Amzulescu, Marius Capotă, Theodor Danetti. Data premierei: 3 noiembrie 2005.